

*Mirkov 80-ti
rođendan*

*Proslava na Medicinskom
fakultetu*

1924 - 2004

Dragi naši prijatelji, ...

Naša mala porodica proslavlja

4-og aprila 2004 godine

Mirkov 80-ti rođendan.

*Želeli bi da toga dana podelimo našu radost sa
Vama.*

Mima i Buca

**MEDICINSKI FAKULTET
UNIVERZITETA U BEOGRADU**

Institut za mikrobiologiju i imunologiju
Katedra za poslediplomsku nastavu iz
imunologije

organizuju sastanak
posvećen radu i osamdesetom
rođendanu

**PROFESORA
DR MIROSLAVA M. SIMIĆA**

5. april 2004. u 12 sati

Svečana sala Dekanata
Medicinskog fakulteta
Beograd

Ponedjeljak, 5. april 2004.

12.00

SVEČANO OTVARANJE SASTANKA

Pozdravna reč

profesora dr Vladimira Kostića,
Dekana Medicinskog fakulteta

Profesor dr Miroslav Simić

osnivač savremene imunološke škole
Medicinskog fakulteta u Beogradu -
naučnik, pedagog, rukovodilac

kroz reči njegovih učenika i saradnika

Prof dr Marije Mostarice-Stojković

N.sav. Stanislave Stošić-Grujičić

Prof. dr Zorice Ramić

Prof. dr Ljubice Đukanović

Prof. dr Miodraga Lukića

Sećanja i poruke Prof.dr Miroslava Simića

Ponedjeljak, 5. april 2004.

13.00-14.00

POKLON SLAVLJENIKU -

Rezultati istraživanja Laboratorija za
imunologiju Instituta za mikrobiologiju i
imunologiju Medicinskog fakulteta i
Instituta za biološka istraživanja "Siniša
Stanković"

Danijela Maksimović-Ivanić

Farmakološka modulacija
eksperimentalnog autoimunskog diabetes
melitusa

Dorđe Miljković i Vladimir Trajković

Uloga interleukina-17 u regulaciji
ekspresije gena za inducibilnu sintazu
azot monoksida

Miloš Marković

Efektorski i regulatorni mehanizmi u
patogenezi multiple skleroze

Dušan Popadić

Astrociti kao "mrtva straža" centralnog
nervnog sistema

14.00 - Koktel

Naučnik i buntovnik

Miroslav Mirko Simić, dugogodišnji profesor Medicinskog fakulteta u Beogradu, utemeljivač celularne imunologije, naučnik svetskog renomea, predsednik Društva imunologa Jugoslavije, dopisni član Srpske akademije nauka i umetnosti, nosilac najvišeg odlikovanja bivše Jugoslavije, čovek je uzbuđljive i zavodljive biografije. Buntovnik zbog nadolazećeg fašizma u dečaćkim danima, smireni obaveštajac jugoslovenske vlade u Parizu, odani komunista, budući pravnik - malo je toga nagoveštavalo profesorsku i naučnu karijeru u oblasti medicine. To će doći kasnije. Otpor fašizmu, priključenje Savezu komunističke omladine Jugoslavije (SKOJ) i sabotaže odveli su ga u mađarske zatvore. Vešanje, i to na rođendan 22. marta, izbegao je samo zahvaljujući grešci u krštenici u kojoj je sveštenik zapisao da je rođen 22. marta po julijanskom, odnosno 4. aprila po gregorijanskom kalendaru. Tih 13 dana razlike delilo ga je od punoletstva i tako spasilo omče.

Potom sledi zarobljeništvo u logoru Dahau, pa oslobođanje, služba obaveštajca u Parizu, pa hapšenje i zloglasni logor Glavnjača u Beogradu, zbog krivičnog dela koje nikada nije ni navedeno a još manje dokazano. Mirko Simić je imao 25 godina kada je izašao iz kafkijanskog sveta sumnji. Raskinuo je sa komunizmom, završio medicinu i posvetio se nauci kojoj je dao najbolji deo sebe. Ali njegova buntovna priroda ponovo je progovorila krajem 80-ih, kada je zapretila opasnost od raspada Jugoslavije i od rata. On i njegova mlada žena Radmila Buca Mileusnić, tih godina vanredna profesorka na Medicinskom fakultetu u Beogradu, koja se sada u Engleskoj posvećuje izučavanju "najkrhkije funkcije mozga - funkcije pamćenja", postaju nerazdvojni deo svega što je u Beogradu antiratno, intelektualno, evropsko. Članovi su UJDI-ja, Republikanskog kluba (Buca je trebalo da bude predsednica, ali je avion kojim je dolazila iz Engleske kasnio, a prilike za odlaganje izborne skupštine nije bilo) koji će sa Savezom reformskih snaga Srbije stvoriti Građanski savez Srbije, učesnici antiratnih manifestacija u Srbiji i drugim republikama, zajedno sa studentima marširaju u Studentskom protestu 1992.

Od 1993. godine žive u Engleskoj, ali su u neprekidnoj vezi sa beogradskim prijateljima, sa Medicinskim fakultetom i studentima, prijatelje bodre u njihovim građanskim protestima, a svoj fakultet pomažu bogatom stručnom literaturom, nedostupnom u danima krize i izolacije.

Mirko u SANU pripada malobrojnoj struji akademika koji se javno protive ratu upozoravajući još 1991. godine da "rat može doprineti samo dubljem nerazumevanju među narodima". Konačno, 1995. godine, Mirko Simić obznanjuje da napušta SANU "radi svoje čiste savesti i mentalnog zdravlja". U javnom pismu navodi imena akademika koje smatra najodgovornijima "za raspamećivanje srpskog naroda... i koji su ga podstrekivali da otpočne i vodi besmislen i prljav rat". Zbog ovog nezapamćenog čina Mirko je istrpeo sva osporavanja i optužbe za antisrpsvo "koje je posisao sa majčinim mlekom". Potonji događaji uverili su ga, kako je rekao 2003. godine, da je "zao nacionalistički duh još živ u Akademiji".

Ove godine Mirko Simić je objavio autobiografiju, jedan moderan, dinamičan tekst, bogat dokumentarnim materijalom. Kada čovek tako bogatog života i plodne karijere svoju autobiografiju nazove Kako sam mlatio praznu slamu, jasno je da pred sobom imamo osobu ne samo snažnog kritičkog duha, nego i nekog sa smislom za istančan humor i autoironiju. Taj čovek je 4. aprila proslavio u Beogradu 80. rođendan. U otmenom ambijentu Aerokluba goste su dočekivali slavljениk Mirko Simić i njegova supruga Buca Mileusnić. Mirko je već pola sata nakon dolaska prvih gostiju olabavio kravatu i, kao i uvek, bio nonšalantan, srdačan i usredsređen, sve u isto vreme. Buca, u dugoj crnoj haljini, vitka i atraktivna, savršeno skrojeno telo, a tek mozak. Među odabranim zvanicama su kolege sa Medicinskog fakulteta, nekoliko akademika među kojima je i slikar Radomir Reljić sa svojom muzom Natalijom. Radomirove slike su neobično snažne i u potpunoj suprotnosti sa dirljivo nežnom fizičkom konstitucijom i najfinijim rukama koje, onako bele, padaju u krilo kao buket visibaba. Nisu zaboravljeni ni saborci sa robije (gospođa koja je dosta temperamentno plesala kaže "imam 80 godina i robijala sam sa Mirkom"). Tu su i prijatelji iz nekadašnjeg UJDI-ja i Saveza reformskih snaga - sociolog i glavni i odgovorni urednik Republike Neboša Popov, Vojin Dimitrijević sa suprugom Brankom, glavni urednik Danasa Grujica Spasović, nekadašnji dopisnici Politike iz Londona Dušan Simić i Aleksandar Nenadović sa suprugom Svetlanom, Verica Barać, predsednica Saveta za borbu protiv korupcije, i novinarka Dragana Petrović-Šefer, venčana kuma bračnog para Simić-Mileusnić.

Mirko pozdravlja goste i u finom, ironičnom tonu drži kratak govor koji je naslovio "Kako sam upadao u govna i imao sreće da iz njih izađem". Njegov govor je radost uvek nanovo osvojenog života. Sada je u njegovom središtu Buca ("bez nje ne bi bilo ni mene"). Gostima su otkrili detalj da su prvi put zaljubljeni zaplesali uz taktove "Marijane", pesmice doduše banalne, ali nema para u bivšoj Jugoslaviji koji se nije njihao uz tu setnu melodiju. To iskustvo nije mimoišlo ni njih i oni su ga rado demonstrirali i 4. aprila.

Što se gostiju tiče oni su se dobro izborili igrajući uz nešto življu muziku. Za to vreme sa počasnog mesta posmatrala ih je Mirkova autobiografija Kako sam mlatio praznu slamu, uz jedan buket cveća i mali poklon - biće iskolačenih očiju, providno, sa sitnim spajalicama koje neodoljivo asociraju na mozak. Darodavac je na poklonu napisao "Tipični srpski mozak - za proučavanje".

Sutradan je u prepunoj Svečanoj sali na Medicinskom fakultetu održan sastanak posvećen radu i osamdesetom rođendanu profesora Simića. Pozdravni govori koleginica, nekadašnjih učenica, sada priznatih naučnica, sećanja na prve dane imunologije i šarm profesora Simića ("sve smo ga obožavale, ali se samo jedna udala za njega"), naglašavanje građanske buntovne crte u karakteru Mirka Simića, reči poštovanja i zahvalnosti koje su se završavale u grcanju zbog radosti ponovnog viđenja, pozdravna reč dekana Fakulteta. Čak su i časopisi koje je Simić slao svojim kolegama i studentima prikazani na video-bimu. Neki profesori doputovali su iz inostranstva da bi videli svog starog učitelja. Prof. dr Mija Lukić došao je iz Al Ajna, Verica Pravica iz Mančestera, Đorđe Kodžić sa Harvarda. Petoro mladih istraživača predstavilo je rezultate istraživanja Laboratorije za imunologiju Instituta za mikrobiologiju i imunologiju Medicinskog fakulteta. Svaki istraživač imao je oko sedam minuta za prikaz istraživanja, to su iskoristili pregnantno. Na pitanje šta misli o radovima Mirko širi oči i kaže "to je sjajno, to je evropski nivo". To su još deca, kažem, ali čujem glas doktorke Marije Mostarice Stojković koja dobacuje "pa to su naši hobiti". I tada shvatam ko je gospodar prstenova.

Olivija Rusovac

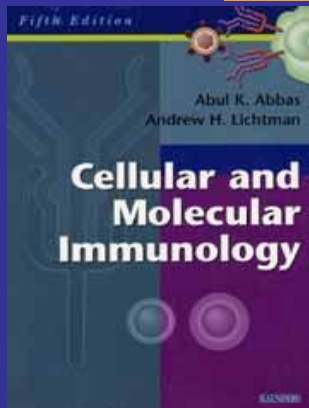
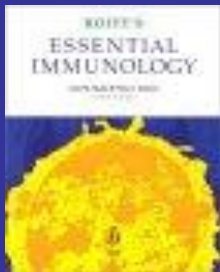
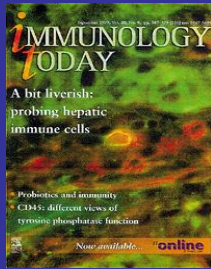
Republika (332 – 333) 1-31. maj 2004

Volela bih da znate i da verujete koliko meni lično a i svima ovde puno značite, koliko Vas volimo i poštujemo, koliko nam je potrebno da budete sa nama, makar i na ovoj velikoj udaljenosti i koliko smo Vam zahvalni za sve što ste učinili da se osećamo kao ljudi a ne krpe u strašnim vremenima koja su, nadam se, iza nas.

Sigurna sam da je malo ljudi, živih i onih opisanih u knjigama i na filmu, čiji je život bio tako bogat, sadržajan i koji je ostavio više pozitivnog traga. Neću to sada da elaboriram, pitanje je da li bih i umela, ali znam da ste za mene, a verujem i puno drugih ljudi koji Vas poznaju, Vi čovek koji je postavio standarde dobrog - u životu i u profesiji. Možda to drugima urade roditelji a ja sam, eto, imala sreću da to budete Vi.

Razloga ima puno i deo njih, čini mi se, prevazilazi potrebu da Vam još jednom kažemo koliko smo Vam zahvalni za sve što ste učinili za nas i za imunologiju u ovoj zemlji - kako god je zvali. To, tu zahvalnost i ljubav, sigurno osećate i bez velikih i ex katedra izrečenih reči. Ipak, mislim da će ovaj skup pokazati svima, a posebno mlađima, da svet nije stvoren na dan njihovog rođenja, već da ono u čemu danas uživaju ima korene u nekom ranijem vremenu i da zapravo danas hodamo putem pameti, rada i dobrote koji su utrli neki važni ljudi i bez kojih danas, a onda ni sutra, ne bi izgledali tako kako izgledaju. Naravno, govorim o svetloj strani sveta - mrak je na nekom drugom mestu.

Mislim da je ono što ste u svom obraćanju rekli, a deo izgovorili pred kamerama, STRAŠNO važno i tačno. Nisam imala prilike da Vam kažem, ali su deca u laboratoriji oduševljena Vasim porukama. Nažalost, kao što Trajković u svom izlaganju reče, "pohlepni su za publikacijama" i eto razloga da se i oni priključuju deljanju jednog molekula u krajnje artefijelnim uslovima. Uostalom, pitanje je da li bi se sa ovako malo para mogla raditi istraživanja zasnovana na nekom širem pristupu. Najvažnije je, ipak, a tako sam razumela Vasu poruku, da istraživač mora da bude svestan ograničenja svakog redukcionističkog pristupa.

Još jednom Vam hvala za sve, a konkretno u ovoj prilici, što ste nas okupili, onako lepo ugodili u Aero klubu i pomogli da se podsetimo da pripadamo, bar delom, nekom pristojnom svetu - imunološkoj zajednici, vrlo široko shvaćenoj.

Ako bih u jednoj rečenici morala da kažem kako je bilo raditi sa vama prvih 13 godine mog profesionalnog života na Fakultetu rekla bih veoma teško, ali izuzetno. Zašto: zato što Vi jeste izuzetan, vanserijski čovek, ali veoma strog i zahtevan (kako prema sebi tako i prema svojim saradnicima).

Nikada neću zaboraviti naš prvi susret početkom 1977.god. Tada su na Institut za mikrobiologiju primljena 3 asistenta-pripravnika Ljilja Savićević, Marina Bujko i ja. U međusobnom razgovoru trebalo je da se same opredelimo za oblast bakteriologije, virusologije ili imunologije. Ljilja je odmah rekla da ona voli bakteriologiju, Marina potom da ona već ima dogovor da ide na virusologiju i meni tako ostade imunologija o kojoj pojma nisam imala, niti sam ikada čula za T i B limfocite i prof.Simića kome je trebalo da se javim.

Tada je pod Vašim rukovodstvom krenuo mukotrpan rad na uvodjenju savremene teorijske i praktične nastave iz imunologije za redovne studente i pisanje praktikuma za ovu nastavu. Radili smo to više meseci bukvalno danonoćno, svih 7 dana u nedelji i naravno celo to leto 1978.godine, bez dana odmora. U to doba sam već počinjala da vam se divim: Vašem znanju, obrazovanju, elokvenciji, izuzetnoj energiji i entuzijazmu koji ste nesebično prenosili i na nas, Vaše neposredne saradnike, da bi na kraju ipak (mada premoreni) svi bili zadovoljni kako Vi kažete "Dobro obavljenim poslom".

Naravno, to zadovoljstvo nikada nije dugo trajalo jer Vi ste želeli više i bolje. Visoko ste dizali lestvicu svojih profesionalnih zahteva i mi, Vaši saradnici smo morali izuzetno da se trudimo da bi bar pokušali da dostignemo tu visinu. Ali to i jeste za nas bio izuzetan stimulan.

Na Vašu inicijativu posle skoro godinu dana ozbiljne pripreme 1981.g. formirali smo Interdisciplinarna katedra za posleiplomsku nastavu iz imunologije. Napravili smo plan i program ove nastave (po ugledu na poznate Medicinske fakultete u svetu) i tako krenu organizovana nastava za sticanje stepena magistra medicinskih nauka iz oblasti imunologije.

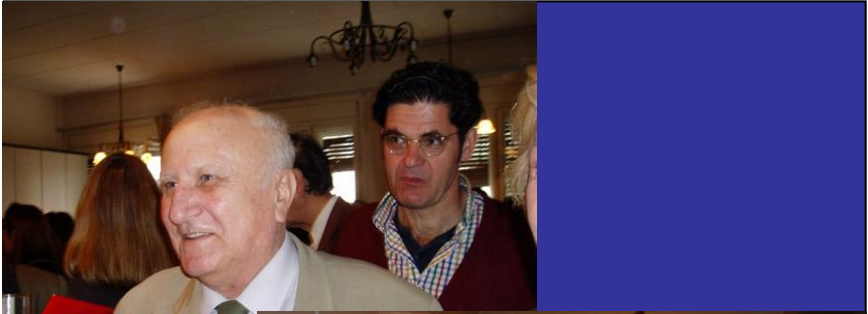
Ponovo sledi mukotrpan rad i argumentovano ubedjivanje kako ljudi na Fakultetu, tako i u Ministarstvu zdravlja (jer valjda, svaka inovacija je praćena nekom vrstom otpora i nerazumevanja) da bi 1983.g. opet na Vašu inicijativu bila uvedena zdravstvena specijalizacija iz Kliničke imunologije.

Bili ste Šef Poslediplomske katedre iz Imunologije od njenog osnivanja (1981.) do odlaska u penziju 1989g., a ja Sekretar što suštinski što formalni svih tih godina. Moram priznati da sam tada od Vas učila (nadam se i naučila) kako se savesno vodi ova katedra, organizuje kvalitetna nastava, odobravaju samo one magistarske i doktorskih teze koje stvarno predstavljaju naučni doprinos u oblasti imunologije i to ne samo što bi neki rekli "na ovim našim prostorima". Vi, ste nas učili da se poredimo i takmičimo ne samo sa svojom sredinom već mnogo šire sa svetskom imunološkom porodicom.

Dragi profice, na kraju, moram iskreno da Vam priznam, ono čime ste me posebno očarali i potpuno osvojili je Vaša pedagoška aktivnost. Stvarno ste bili izuzetan predavač i vrstan pedagog. Svoje ogromno znanje ste umeli na neverovatan način, naizgled jednostavno, lako i šarmantno da prenesete studentima koji su vas pažljivo slušali i skoro redovno posle predavanja aplaudirali, što je bio spontani izraz zahvalnosti i oduševljenja za Vaše umeće i uloženi trud.

Upijala sam od Vas taj "Simićevski način izlaganja", a to znači kako se neke veoma komplikovane naučne istine mogu, na relativno jednostavan način, učiniti dostupnim redovnim studentima, a kako stimulisati poslediplomce da razmišljaju i aktivno učestvuju u rešavanju nekog naučnog problema. Svako Vaše predavanje bilo je čista poezija.

Svoje ogromno znanje ste umeli na neverovatan način, naizgled jednostavno, lako i šarmantno da prenesete studentima koji su vas pažljivo slušali i skoro redovno posle predavanja aplaudirali, što je bio spontani izraz zahvalnosti i oduševljenja za Vaše umeće i uloženi trud.

Upijala sam od Vas taj "Simićevski način izlaganja", a to znači kako se neke veoma komplikovane naučne istine mogu, na relativno jednostavan način, učiniti dostupnim redovnim studentima, a kako stimulisati poslediplomce da razmišljaju i aktivno učestvuju u rešavanju nekog naučnog problema. Svako Vaše predavanje bilo je čista poezija.

Čini mi se da za 13 godina rada sa Vama ni jedno nisam propustila, jer na svakom se moglo nešto novo naučiti. Kao što reče Maruška "kao budale smo po 10 puta slušale isto predavanje i deseti put bile oduševljenije nego prvi put".

Prema tome, profice moj, HVALA VAM za sve što ste za nas učinili i što i dalje činite kao naš učitelj i pravi prijatelj.

Želim Vam još puno godina kvalitetnog života, pre svega zbog Vas i Vaše Mime i Buce, ali i zbog nas vaših iskrenih prijatelja. Jer sa Vama je nekako sve lepše i osmišljenije, pa i ono "mlaćenje prazne slame".

Zorica

Čast mi je i veliko zadovoljstvo sto su me moje kolege odabrale da se kao jedan od učenika profesora Simica obratim svima Vama. Moji su me saradnici mnogo puta čuli kako ističem da sam imala posebnu sreću što sam učila kod dva velika učitelja -profesora Vasilija Jovanovića koji me je učio kliničkom radu i profesora Mirka Simića koji me je učio naučno-istraživačkom radu. Upisala sam 1969. godine poslediplomske studije na PMF, odsek biohemija, gde je nastavu iz imunologije držao je profesor Simić. Kada sam položila sve ispite i obratila se profesoru Jovanoviću s molbom da zajedno odaberemo temu mog magistarskog rada, a predlagala sam da to bude teme o jednom od biohemijskih poremećaja u uremiji, on je to odbio sa obrazloženjem da je za nefrologiju uopšte, a posebno za nefrologiju u kojoj će posebno mesto zauzimati transplantacija bubrega neophodno poznavanje imunologije.

Uputio me da tražim mentora i temu iz ove oblasti. Tako sam se obrela u laboratoriji profesora Simića na Institutu za biološka istraživanja u kojoj sam tokom skoro četiri godine radila svoj magistarski rad, a u kojoj sam u stvari pekla zanat naučno-istraživačkog rada. A kako se to radilo kod profesora Simića? Metodologiju su me naučili profesorovi saradnici Zorica Pavlović. Tanja Stošić i Lota Ejđus, eksperimenti su se planirali u zajedničkim dogovorima, a rezultate sam čini mi se sa istim nestripljenje čekala i ja i profesor. Zatim su se rezultati analizirali, statistički obrađivali, prikazivali na različite načine i to su bili sati i sati mog rada sa profesorom u kom sam kroz taj zajednički rad saznavala kako se to vrši analiza rezultata, kako iz dobijenih rezultata proizilaze nova pitanja, na koji se sve način rezultati mogu prikazati i objasniti, kako se upoređuju sa rezultatima drugih i kako pripremaju za prikazivanje.

Ja nisam bila izuzetak, čak, ja sam bila samo prolaznik u toj laboratoriji. Na isti način su se radili svi ostali eksperimenti, svi ostali magistarski radovi. Zanat naučno-istraživanja učio se kroz rad sa profesorom Simićem koji je kovao svoje učenike i kovao svoju školu. Ja se nisam spremala da budem imunolog i nisu ni mnogi drugi koji su učili u laboratorijama profesora Simića. Mi, neimunolozi nismo ni pokušavali da dostignemo kolege imunologe u poznavanju imunologije, ali smo u toj laboratoriji stekli znanje kako se prilazi naučnom problemu, kako rezultati mogu da se dobiju samo iz dobro isplaniranog eksperimenta i kako se u nauci kao i u životu rezultat može dobiti samo poštenim radom i kako su

u istraživačkom radu kao i u svim drugim oblastima ne može biti malo pošten, a malo i nepošten. I kada sam kasnije, na žalost nedovoljno često, saradivala sa drugim učenicima profesora Simića uvek sam se tako dobro osećala u toj saradnji, jer smo na isti način prilazili radu i na isti način razmišljali, jer smo svi izašli ispod čekića istog učitelja.

Mnoge moje kolege provele su više meseci ili godina na čuvenim evropskim ili svetskim klinikama ili laboratorijama i time se ponose, ali se ne ponose više od mene koja sam učila u evropskoj imunološkoj školi u Beogradu kod profesora Mirka Simića. Kakva je to bila škola pokazaće radovi mladih kolega koji će danas biti prikazani, ali o tome svedoče i radovi nas neimunologa koji smo radili u različitim oblastima medicine, bavili se problemima nevezanim za imunologiju, ali u tome koristili i mi i naši učenici ono znanje koje smo dobili učeći kod profesora Simića.

Profesor Simić nije stekao naše poštovanje i divljenje samo zato što je bio odličan učitelj, ni zato što je bio izvanredan i jedan od naših najistaknutijih imunologa, nego i zato što nas svih ovih godina oduševljavao svojim oštrim umom i britkom rečju, što nas je bezbroj puta iznenađivao svojim širokim obrazovanjem i znanjem, zadivljavao nas svojom ogromnom energijom i darom da se posle bilo koje nedaće koje je donosio život uspravi i nastavi dalje. Istovremeno nas je plenio svojim šarmom i svojom nesvakidašnjom ličnošću.

Zato smatram posebnom privilegijom što sam juče i danas mogla do podelim radost ovih dana sa profesorm Simićem i svima Vama i što sam dobila još jednu priliku da mu izrazim svoje veliko poštovanje i verujem da smem da kažem da mu u ime njegovih brojnih učenika, a ne samo u svoje, još jednom kažem - hvala.

Ljubica Đukanović

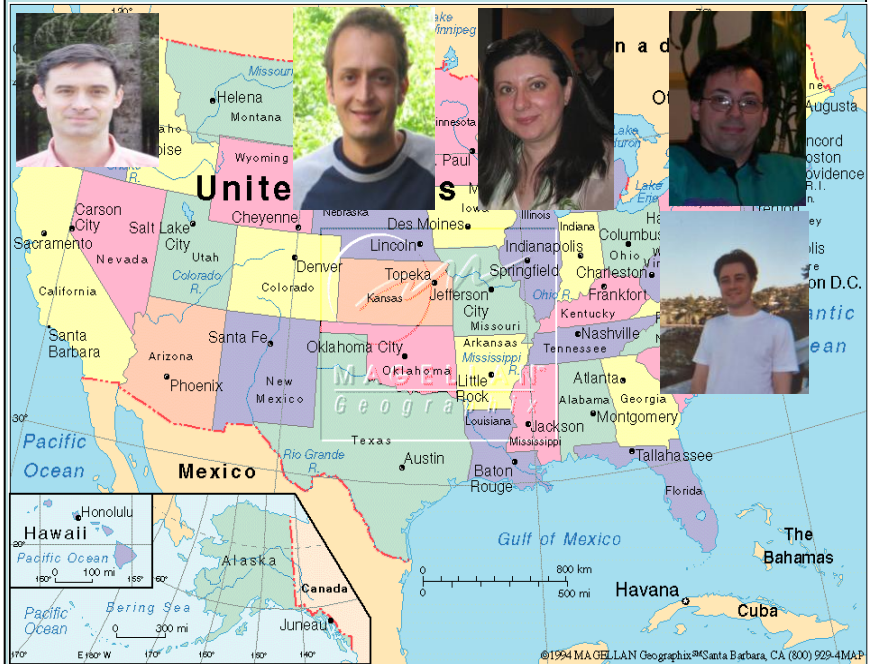
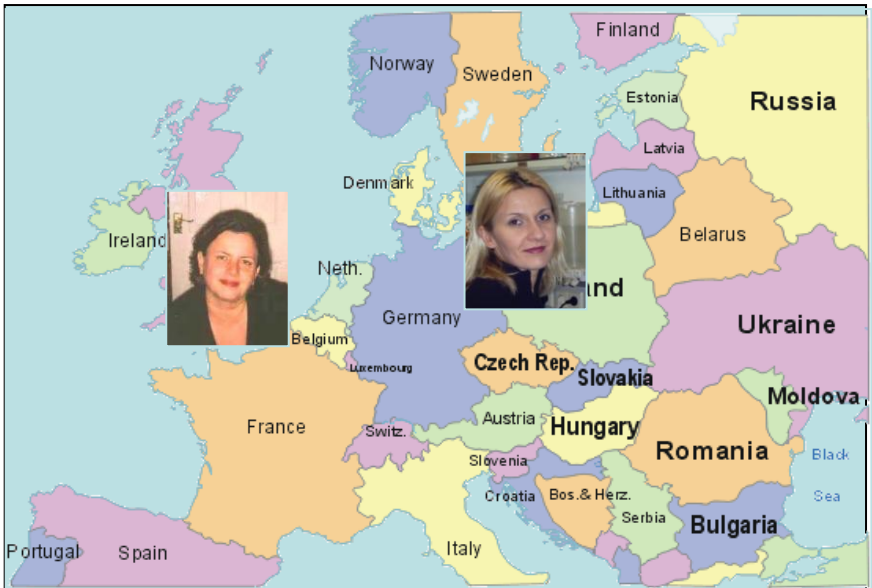

Mirko, moj uzor, učitelj i prijatelj

Kratka priča u četiri sličice koje opisuju momente kada je Profina reč i prisustvo ključno uticalo na moj naučni i ljudski put. To je ponekad bio direktan savet, ponekad komentar koji sam čuo kasnije, a ponekad opservacija nekoga sa strane koja me za Profu vezuje.

Beograd, mart 1981.

Pošto sam spremio ispit iz "Mikroba" (a u doba kada je imunologija već postala moja ljubav), čuo sam da će određena dva dana jedini ispitivač biti Prof. Simić, koga sam do tada znao samo sa predavanja. Posle kraćeg promišljanja (a šta ako ne znam dovoljno za Profu, koji je poznat kao strog i zahtevan?), odlučim da polažem baš tih dana.

Pošto me je ispitivao tako da pronađe granice moga (ne)znanja, nisam bio siguran da li ću položiti ili ne. Na kraju ispita mi Profa čestita, dade mi tri desetke (mikrobi, imunologija i virusi) i reče da ako izvučem Anu Brmbolić (što se nije desilo) da joj kažem da joj je on poručio kakve mi je ocene dao. Naravno, bio sam presrećan.

Ono što je učinilo da se još jače posvetim imunologiji, međutim, bio je njegov komentar izrečen Mariji posle ispita: "Znao je kao najbolji američki student". (Snaga tog doživljaja se može bolje proceniti kada se zna da sam pre tri godine sanjao kao noćnu moru da ponovo odgovaram kod Profe i da slabo znam....)

Beograd/Radenci, jun-oktobar 1982.

Deo prvi: Spremao se simpozijum jugoslovenskih imunologa u Radencima. Mija i Marija smisle da nas (Stanka i mene) uglave da držimo referate kao prvi autori radova koje smo radili, bez obzira što smo tek studenti treće godine, i to predlože Profi. Profa reče: "Ja od toga perem ruke i ne znam ništa", i onda dodade "ali vas potpuno podržavam."

Deo drugi: Ja u Radencima ispričah svoju priču (naravno uz žešću unutrašnju nervozu) relativno pristojno. Najveći kompliment sam dobio od Vesne Nikolić, u to doba Profine glavne tehničarke: "Ličio si na mladog Mirka Simića." Da li je to bilo mahom zato što sam nosio rolku umesto košulje i kravate, ili i iz drugih razloga, tada (a ni sada) mi nije bilo važno.

Beograd, april 1984.

Referisao sam neki morski rad na "Journal club" forumu koji smo napravili za studente medicine i postdiplomce.

Posle prilično oštne diskusije i mog lomatanja da pronađem makar teoretski izlaz iz onoga u šta sam se uvalio braneći autore, Profa mi reče: "Pazi se, nije svaka luda ideja Nobelova nagrada".

To je bilo rečeno ne da poklopi, ni da uguši kreativnost, već potpuno u skladu sa njegovom predanom kritičnošću prema sopstvenim rezultatima i idejama, koju još uvek pokušavam da u potpunosti usvojim

Milton Keynes, UK, januar 1999.

I prođe mnogo vode, Profa se sa Bucom obre u Engleskoj, ja sa Draganom u Americi. Kontakt se održavao telefonom i e-mail-om, i prerastao od odnosa učitelja i učenika u prijateljstvo meni dragoceno po mnogo čemu. Konačno, 12 godina posle poslednjeg viđenja u Beogradu, Dragana i ja posetismo Profu i Bucu u Engleskoj. Dva čarobna dana ćaskanja o najrazličitijim temama, šetanja i druženja pokazaše koliko je to prijateljstvo duboko zaživelo i koliko nas ni godine ni daljina ni malo ne dele.

Na kraju svakog rada ili predavanja postoji zahvalnica.

Hvala Vam Profo na:

*Hrabrenju i podsticanju da promislim kroz
teške naučne probleme*

*Primeru kako se beskompromisno odvaja
šta je dobro a šta loše, u nauci i u životu*

S ljubavlju Djidja i Dragana

Srećan Vam
rodjendan, Profo !

S ljubavlju
Djidja i Dragana

